

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

383.16

Szerző: -

Cím: *Városatyák teleküzlete*

Hely

Idő

"1918"

Személy

Forrás:

Budapesti Hírlap

Helyszám

Bp
(Hely)

1918. X. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Városatyák teleküzlete.

A *Budapesti Hírlap* vasárnapi cikke nyomán ma a főváros törvényhatóságának több tagja érdeklődött a Károlyi-féle Stefánia-uti telek ügye iránt, a mire természetesen azt a választ kapták, hogy a tanács határozatával még egyáltalán nincs elintézve a kérdés, és lehet, hogy pörre kerül az ügy a főváros és Károlyi Mihály gróf, illetve a Magyar Kereskedelmi Hitelbank között. Károlyi Mihály grófnak Charmant Oszkár dr. királyi közjegyző utján ma kézbesítették a tanács végzését, a mely felszólítja, hogy nyolc napon belül írja alá a telek visszaadásáról szóló okiratot, arról azonban nincs hír, hogy Károlyi Mihály grófnak most mi az álláspontja. A tanács több tagja már akkor, a mikor az ügyről tudomást szerzett, annak a véleményének adott kifejezést, hogy Károlyi tájékozatlanul járt el, minden valószínűség szerint valamelyik alkalmazottjának információja alapján, úgy hogy Károlyi respektálni fogja a tanács határozatát. Valószínűnek tartják azt is, hogy Károlyi csak ebből a tanácsi végzésből értesül arról, hogy miképpen is áll a Stefánia-uti telek ügye s hogy azt neki nem lett volna szabad eladni. Ez annál inkább is hihető, mert Károlyi tudvalevően nem szokott maga foglalkozni az ilyen ügyekkel. A tényállás egyébként világos: Károlyi maga kérte, hogy vegye föl a főváros a Stefánia-uti telket a telekkönyvi korlátozás alól, vagy vegye vissza tőle s a mikor a közgyűlés a gróf felszólására bizta a választást, Károlyi beadványban arról értesítette a tanácsot, hogy a második alternatívát választja. Ezt a tanács tudomásul vette, értesítette is erről Károlyit, a formális megállapodást azonban hirtelenében nem tudták aláírni, mert Károlyit Franciaországban internálták.

Valószínű is, hogy Károlyin nem mulnék az okmány aláírása, csak hogy má más a helyzet, mert Károlyi eladta a telket a Magyar Kereskedelmi Hitelbanknak s a bank már a saját nevére iratta az ingatlant. S az egész ügynek ez a része az, a mely a törvényhatósági bizottság több előkelő, köztisztviselőben álló tagját beavatkozásra készíti. Az a véleményük, hogy a főváros részéről mulasztás történt, mert hiszen Károlyi régen hazatért Franciaországból és így régen alá lehetett volna vele iratni a visszavételi szerződést, míg most kérdés, vajjon a bíróság nem fog-e arra az álláspontra helyezkedni, hogy a szerződés formális aláírása az irányadó? Ebben az esetben ez a mulasztás másfél millió koronájába kerül a fővárosnak, mert ekkora a különbség a Károlyi-féle telek eladó ára és mai értéke között. Azt, hogy egy bank másfél milliót vagy még ennél is többet akar keresni a főváros mulasztásán, nem lehet rossz néven venni a banktól, de — és itt a beavatkozás oka — éppen a Kereskedelmi Hitelbanknál nem lett volna szabad belemenni ebbe az üzletbe.

A Kereskedelmi Hitelbank elnöke Schreyer Jakab dr. ügyvéd, fővárosi bizottsági tag, a ki tagja a pénzügyi bizottságnak is. A pénzügyi bizottság annak idején nagyon részletesen tárgyalta a Károlyi-féle telek visszavételének ügyét, Schreyernek tehát tudnia kellett a tényállást. Elnöktársa, Silberberg Károly színén tagja a főváros törvényhatóságának s a bank igazgatóságában még három fővárosi bizottsági tag foglal helyet: Bihari Mór dr., Székács Antal és Wellisch Alfréd. Kétségtelen, hogy a Károlyi-féle telek megvásárlását meglárgyalta a bank igazgatósága s nem valószínű, hogy a banknak erről az üzletről éppen csak a két elnök meg a városatyai igazgatósági tagok ne tudtak volna. Nekik — és ez a vélemény a városházán általában — nem lett volna szabad beleegyezniük abba, hogy — esetleg a forma

szertint jogosan is — a főváros mulasztásából hasznot húzzanak. Bármelyik magános vagy bármelyik bank megtehetette volna ezt — a főváros máskor vizsgálta az érdekeire — de a bizottsági tagsággal összeférhetetlen az ilyen üzlet. Nekik nem lett volna szabad a telek hátrálékos vételárát — 683.745 koronát — valóssággal beempészniök a központi pénztárba, hanem ellenkezően, figyelemre méltóan kellett volna a fővárost, hogy addig igazítsa helyre a mulasztását, a míg nem késő. A törvényhatóság tagjának ez a kötelessége s fokozottan ez a pénzügyi bizottság tagjé. A ki nem így cselekszik, lehet kitünő üzletember, a ki rögtön fölismeri a kedvező konjunktúra pillanatát, de nem lehet a főváros közönségének képviselője.

Ez a nézőpont az, mely miatt az egész telekügy a legnagyobb meglepetést keltette s ezért nyilvánul meg igen energikusan az a törekvés, hogy a bizottsági tagok szerepét tisztázzák.